

1.1 UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 493 / 23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 9 maja 2023 roku o sygnaturze akt II K 8 / 23			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1					
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	I. K.	<p>- posiadanie przez oskarżoną nabytych w drodze praktyki wiedzy, doświadczenia i umiejętności z zakresu budownictwa na poziomie umożliwiającym sprawowanie przez nią merytorycznego nadzoru i kierownictwa nad pracami budowlanymi wykonywanymi przez zatrudnionych w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej pracowników w czasie wykonywania przez nich robót na rzecz PPHU (...) w 2014 r.;</p> <p>- wystawienie opisanych w akcie oskarżenia faktur w związku</p>	wyjaśnienia oskarżonej I. K.	k. 594 odwrót – 595 odwrót	

		z wykonaniem robót w ramach podwykonawczych usług budowlanych, a nie wynajmu pracowników		
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1				
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

	wyjaśnienia oskarżonej I. K.	Niewiarygodne w zakresie wyżej wskazanym z powodów, do których sąd odniesie się podczas omawiania zarzutów odwoławczych	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>1. zarzuty mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraży przepisów postępowania, tj.:</p> <p>a) art.: 175 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPC</p> <p>b) 175 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 337 § 1 kpk;</p> <p>c) art. 8 kpk</p> <p>d) 7 kpk</p> <p>e) 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>2. błędnych ustaleń faktycznych mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. zarzutów z punktu 1a.</p> <p>Podniesione w ramach tego zarzutu uchybienie rzeczywistości zaistniało, tym niemniej finalnie – w związku z jego konwalidowaniem na etapie postępowania apelacyjnego – sąd odwoławczy doszedł do wniosku, iż nie wpłynęło ono na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zgodzić się więc należy z tym, iż decyzja sądu I instancji o uniemożliwieniu</p>			

złożenia przez oskarżoną wyjaśnień przed zamknięciem przewodu sądowego nie miała oparcia w ramach obowiązującej procedury karnoskarbowej, mając na uwadze treść odpowiednio w niej stosowanych – z racji art. 113 § 1 kks – przepisów art. 175 kk oraz art. 6 kpk. Artykuł 175 § 1 kpk statuuje fundamentalne dla oskarżonego prawo do składania wyjaśnień, z którego może skorzystać w każdym czasie i to nawet wówczas, gdy uprzednio, na wcześniejszym etapie przewodu sądowego, bez podawania powodów – co również mieści się w ramach zagwarantowanych mu przez ustawodawcę praw – odmawiał ich składania. Wyjaśnienia oskarżonego są bowiem środkiem

dowodowym, z którego może on skorzystać w ramach realizacji jego materialnego prawa do obrony (art. 6 kpk) na dowolnym etapie procesu, w tym nawet dopiero na etapie postępowania odwoławczego (por wyrok SN z dnia 2 grudnia 2020 r., IV KK 706 / 19, Legalis el.). Podzielić należy zatem wywód Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 maja 2017 r. (II AKa 70 / 17, Legalis el.), iż żaden przepis proceduralny nie określa podejrzanemu (oskarżonemu) terminu, do którego może on złożyć wyjaśnienia, jeśli tylko zdecyduje się na ich przekazanie. Dotyczy to tak postępowania przygotowawczego, jak i sądowego. Oskarżony korzystający ze swego prawa do obrony może

odmówić
odpowiedzi na
pytania, może
odmówić
składania
wyjaśnień, ale
może także w
ramach
realizacji swego
prawa złożyć
wyjaśnienia w
każdym czasie,
gdy tylko uzna,
że z punktu
widzenia jego
interesów jest
to dla niego
korzystne, a
obowiązkiem nie
tylko organów
ścigania, ale
i sądu jest
odebranie ich od
niego. Innymi
słowy, jego
prawo do
złożenia
wyjaśnień w
swojej obronie
nie może być
ograniczone
jakimkolwiek
terminem, jeśli
tylko korzysta
z niego w
dopuszczalny i
prawem
dozwolony
sposób. Jak już
wyżej
wspomniano,
gdyby nawet
oskarżony
wyraził wolę
złożenia
wyjaśnień
dopiero na
rozprawie
odwoławczej,
także i wówczas

należy mu to umożliwić (por. przywoływany wyżej wyrok SN z dnia 2 grudnia 2020 r.). Sąd I instancji winien to mieć na względzie także na przyszłość, gdyż w razie stwierdzenia ponownego zaistnienia tego rodzaju uchybienia będzie się mógł liczyć z jego tzw. wytknięciem przewidzianym w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Tym niemniej, jak też już wyżej zasygnalizowano, uchybienie to zostało konwalidowane przez sąd odwoławczy poprzez umożliwienie złożenie wyjaśnień oskarżonej na rozprawie apelacyjnej. W dalszej części niniejszego uzasadnienia, odnoszącej się do zarzutów z zakresu oceny zebranych dowodów oraz wyprowadzonych w oparciu o nie ustaleń

faktycznych i wniosków prawnych, zostaną przedstawione powody, dla których przyjąć należało, iż wymowa złożonych przez nią wyjaśnień nie wpłynęła za zakwestionowanie trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, a tym samym, iż uchybienie to nie miało istotnego wpływu na jego treść.

Ad. zarzutów z punktu 1b.

Także i ten zarzut jawi się jako niepozbawiony racjonalnych podstaw merytorycznych, tym niemniej również i w jego przypadku podzielenie się z jego założeniami nie mogło doprowadzić do uwzględnienia któregokolwiek ze wskazanych w apelacji wniosków odwoławczych. Punktem wyjścia jest przypomnienie, że stosownie do treści art. 332

§ 1 pkt 2 kpk
(odpowiednio
stosowanym w
procedurze
karnoskarbowej
z racji treści art.
113 § 1 kks),
akt oskarżenia
powinien
zawierać min.
dokładne
określenie
zarzucanego
oskarżonemu
czynu ze
wskazaniem
czasu, miejsca,
sposobu i
okoliczności jego
popelnienia oraz
skutków, a
zwłaszcza
wysokości
powstałej
szkody.
Ustawodawca
zatem postawił
wymóg, aby opis
ten był na tyle
dokładny i tak
skonstruowany,
aby nie było
wątpliwości co
do tożsamości
zdarzenia,
którego
oskarżenie
dotyczy, min. po
to, aby osoba,
przeciwko której
akt oskarżenia
został
skierowany,
miała pełną
świadomość, co
jest jej zarzucone
i przeciw czemu
ma
ukierunkować
swoją obronę.

W związku z powyższym nie jawi się jako wystarczające, by podczas formułowania zarzutu posługiwać się jedynie przenoszeniem do jego treści wyrażeń ustawowych (a w szczególności, gdy mają one tzw. blankietowy charakter), bez ich „wypełnienia” adekwatną do realiów danej sprawy treścią (bez ich dookreślenia i opisania faktami). Ogólne i abstrakcyjne zwroty, jakimi ustawodawca posłużył się redagując poszczególne znamiona danego typu czynu zabronionego, winny zostać opisane bądź zastąpione sformułowaniami charakteryzującymi zaistniałe zdarzenie faktyczne, na kanwie którego postawiony został zarzut. W tym kontekście zasadnie skarżący

podnosi, iż tego rodzaju powinności nie dochował oskarżyciel w odniesieniu do ujętego w art. 62 § 2 kks znamienia „nierzetelności” opisanych w akcie oskarżenia faktur – nie wskazał (nie dookreślił), na czym owa nierzetelność miałyby polegać. Przypomnieć zaś należy, iż tego rodzaju zwrot jest pojęciowo pojemny – powody nierzetelności faktur mogą być wielorakie, w grę wchodzić może wieloprzyczynowa ich niezgodność z rzeczywistością w odniesieniu do powinności odzwierciedlania przez nich prawdziwego stanu rzeczy – np. co do dokonania transakcji w ogóle, jej daty, danych nabywcy i zbywcy, ilości towaru, ceny jednostkowej, wartości transakcji itp. Brak dookreślenia, na czym w realiach

konkretnej
sprawy
(konkretnego
zarzutu) owa
nierzetelność
miałaby polegać,
mogłaby w
konsekwencji
skutkować i
prowadzić do
powstania
niepożądanych
wątpliwości
interpretacyjnych,
ograniczających
pewność tego, co
jest zarzucone
i możliwość
podjęcia
adekwatnych ku
temu działań
obrończych. Tyle
tylko, że w
realiach
niniejszej
sprawy
uchybiecie to
miało charakter
wyłącznie
formalny i w
żaden sposób
nie wpływało
na faktyczną
możliwość
realizowania
prawa do obrony
w pełnym jej
zakresie.
Pamiętać
bowiem
należało, iż
sporządzenie i
wniesienie
wobec I. K.
aktu oskarżenia
poprzedzone
zostało
postępowaniem
administracyjnym
mającym za

przedmiot
badanie
prawidłowości
wywiązywania
się przez nią
z obowiązku
podatkowego od
towarów i usług
w związku z
wystawieniem
przez nią tych
samyh faktur,
do których
następnie
odwołuje się
zarzut aktu
oskarżenia. Dla
nikogo
zorientowanego
nie powinno być
więc
jakichkolwiek
wątpliwości, że
ten akt
oskarżenia
stanowił prostą
konsekwencję
ustaleń
poczynionych w
toku tegoż
postępowania,
którym dano
czytelny wyraz
w decyzjach
je kończących,
opartych na
zarzucie, iż
wystawione
przez nią
konkretnie
wskazane
faktury w
poszczególnych
miesiącach 2014
r. jedynie
częściowo
dokumentowały
rzeczywiście
wykonane przez
nią na rzecz

PPHU (...) usługi, tj. w zakresie wynajmu pracowników, a nie świadczenia usług budowlanych. Innymi słowy, wiadomym było, iż zarzucalna nierzetelność zakwestionowanych w obydwu postępowaniach administracyjnym i karnoskarbowym tych samych faktur była taka sama i mimo formalnych mankamentów redakcyjnych aktu oskarżenia wszystkie strony postępowania miały tego świadomość. Sąd odwoławczy nie ma zatem żadnych wątpliwości, że mimo omówionych uchybień zaistniałych podczas sporządzania aktu oskarżenia, oskarżonej znana była była tak treść, jak i realny sens zarzutu, w tym także w odniesieniu do powodów, dla których wskazane w

akcie oskarżenia faktury uznane zostały przez oskarżyciela za nierzetelne.

Uchybienie to nie jawi się zatem jako takie, które mogło wywrzeć wpływ na zaskarżony wyrok, w szczególności wskutek ograniczeń w ukierunkowaniu i realizowaniu podejmowanych na jej rzecz działań obrończych.

Ad. zarzutów z punktów 1c, 1d, 1e oraz 2.

Jako, że zarzuty podniesione w apelacji oskarżonej i jej obrońcy co do ich istoty oraz sposobu argumentowania są tu w istotny sposób do siebie zbliżone, że sąd odwoławczy odniesie się do nich łącznie.

Sąd odwoławczy nie kwestionuje wyrażanego w apelacji poglądu, iż decyzje organów skarbowych ustalające istnienie

zobowiązania podatkowego oraz określające jego wysokość nie są dla sądu karnego wiążące w rozumieniu art. 8 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz, że ujęta w art. 8 § 1 kpk zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu obowiązuje również w postępowaniu o przestępstwa skarbowe. Rola sądu powszechnego w postępowaniu karnoskarbowym nie ogranicza się więc wyłącznie do następczego względem tych decyzji ewentualnego nałożenia sankcji karnoskarbowych przy automatycznym założeniu prawidłowości wyrażonych w tych decyzjach ustaleń i wniosków. Sąd powszechny w postępowaniu karnoskarbowym jest legitymowany zatem także do tego, aby bez wiązania się ustaleniami i ocenami

prawnymi organów podatkowych badać kwestię istnienia zobowiązania podatkowego oraz prawidłowości określenia jego rozmiaru. Tym niemniej nie oznacza to, by sąd powszechny, po przeprowadzeniu przewodu sądowego w ramach procedury karnoskarbowej, nie mógł dojść do wniosku i przekonania, że stanowisko wyrażone w we wspomnianej decyzji jest ze wszech miar prawidłowe. Jakkolwiek więc sąd nie może apriorycznie bezkrytycznie zakładać, że zapatrywania faktyczne i prawne wybrzmiewające z decyzji należy w całości i bez zastrzeżeń implementować jako podstawę własnego orzeczenia, tym niemniej finalnie może tak uczynić, jeżeli wyniki

przewodu
sądowego
stworzą
przekonanie, że
stanowisko
organów
administracyjnych
wyrażone w
decyzji zasługuje
na akceptację w
pełnej
rozsądności.
Innymi słowy,
na sędzie ciąży
obowiązek –
w oparciu o
rezultat
własnego
postępowania
dowodowego –
zweryfikowania,
czy założenia
faktyczne i
prawne
stanowiące
podstawę
wydania decyzji
administracyjnej
były prawidłowe
lub nie (i w
jakim
ewentualnie
zakresie) oraz z
jakich powodów.
Innymi słowy,
może pogląd
wyrażony w tej
decyzji podzielić
lub nie, czyniąc
w tym drugim
wypadku
własne,
odmienne
ustalenia
faktyczne, czy
też
wyprowadzając
inne oceny
prawne.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wnosić należy, iż sąd I instancji po przeprowadzeniu przewodu sądowego ustalenia oraz oceny prawne wybrzmiewające z decyzji organów podatkowych zaakceptowanych także przez sąd administracyjny I instancji) w całości podzielił i przyjął jako własne, podobnie jak argumentację, która stanowiły podbudowę tych ustaleń oraz ocen.

Jakkolwiek w świetle lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie sposób się ze skarżącym nie zgodzić, iż przedstawienie powodów tego stanu rzeczy jawi się jako nadmiernie lakoniczne, tym niemniej samo rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. należy zaaprobować, podkreślając

przy tym, iż przedmiotem kontroli odwoławczej jest przede wszystkim ocena treści zaskarżonego wyroku przeprowadzona w kontekście będących w jego dyspozycji dowodów, a nie jakość jego uzasadnienia. Nie bez powodu w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że nawet poważne wady pisemnego uzasadnienia wyroku nie mogą być utożsamiane z samym wyrokiem i same w sobie nie oznaczają, że wadliwe jest również objęte nim rozstrzygnięcie (por. wyrok SN z 7 kwietnia 2004 r., V KK 239 / 03, Legalis el.), jak również, że uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności orzeczenia i tak jak nienaganne formalnie uzasadnienie

wyroku nie może przysłać wad wyroku nieznajdującego oparcia w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać o niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 lutego 2004 r., II AKa 413 / 03, Legalis el.). Mając to na uwadze stwierdzić należy, iż mankamenty uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie są aż tak znaczne, by wyłączyć możliwość przeprowadzenia prawidłowej kontroli odwoławczej, w tym również w kontekście zarzutów obrazy art. 7 kpk, 8 kpk oraz 410 kpk. I tak rzeczywiście nieodpartym jest wrażenie, że sąd I instancji w ramach swoich ustaleń i ocen prawnych w całości powielił te

wybrzmiewające z decyzji administracyjnych, jak również argumentację, jaką organy podatkowe przedstawiły jako ich uzasadnienie. W ślad za ustaleniami poczynionymi na użytek tego postępowania sąd ten zwracał bowiem uwagę na to, że:

- pomiędzy osobami prowadzącymi firmy (...) istniały bardzo bliskie powiazania rodzinne (str. 2 uzasadnienia);

- w 2014 r. wyłącznym odbiorcą usług firmy oskarżonej była firma jej szwagra, S. M. (str. 2 uzasadnienia);

- pracownicy zatrudniani przez oskarżoną nie posiadali specjalistycznego sprzętu budowlanego (poza prostymi narzędziami), zaplecza socjalnego, materiału,

surowców oraz infrastruktury, korzystając z ich udostępniania przez PPHU (...) (strona 2. uzasadnienia);

- oskarżona nie posiadała ani fachowej wiedzy, ani wystarczającego branżowego doświadczenia, by samodzielnie prowadzić prace budowlane, jak również, że nie zatrudniała osób, które mogły pełnić funkcje kierownicze na poszczególnych budowach, gdzie rolę taką pełnili wyłącznie pracownicy zatrudnieni w firmie (...) (str. 6 uzasadnienia);

- za przyjęciem, iż realnie świadczoną przez oskarżoną usługą, był najem pracowników, a nie podwykonawcze usługi budowlane, wskazuje także wartość świadczonych przez oskarżoną usług, niejasny sposób ich

kalkulacji,
struktura
kosztów
prowadzonej
przez nią firmy
oraz poziomu
osiąganych
przez nią zysków
(strona 7.
uzasadnienia).

Rzeczywiście,
sąd I instancji
nie przedstawił
bliższego
rozwinęcia tych
zagadnień,
poprzestając na
odwołaniu się
do treści
uzasadnień
decyzji
podatkowych
oraz
uzasadnienia
kontrolującego
jedną z nich
wyroku WSA w
Łodzi.

Znajdował się
jednak w o tyle
„ komfortowej
” sytuacji, że
postępowanie
karnoskarbowe
poprzedzone
zostało
długotrwałym,
wieloaspektowym,
kompleksowym,
drobiazgowym
wręcz
postępowaniem
administracyjnym,
w toku którego –
min. w związku
dociekliwością i
aktywnością z
urzędu
przedstawicieli

organów
podatkowych
oraz z
rozbudowaną
inicjatywą
dowodową
podatnika i jego
reprezentantów
– zgromadzono
niezwykle
obszerny,
kompletny
materiał
dowodowy,
który następnie
przez organy
administracyjne
oraz sąd
administracyjny
poddane zostały
wszechstronnej
(wręcz
drobiazgowej),
zgodnej z
regułami
logicznego
rozumowania
oraz
doświadczenia
życiowego
analizie,
miarodajnej na
użytek
wypowiedzenia
się, czy realnie
łączy firmy
(...) stosunek
prawny, w tym
jego przebiegu,
do którego
odnosiły się
zakwestionowane
faktury, pomimo
formalnego
przydania mu
charakteru
kontraktu o
podwykonawcze
roboty
budowlane, taki

charakter na
użytek
podatkowy
jedynie
pozorował,
stanowiąc w
istocie rzeczy
li tylko najem
pracowników. W
takim przypadku
dopuszczalnym
zabiegiem jawi
się posłużenie
odesłaniem do
akceptowanych
rozważań
organów
administracyjnych,
jeśli zmierza
tylko do
uniknięcia
zbędnych
powtórzeń.
Można
poprzestać na
odwołaniu się
do zawartych
tam rozważań
tym bardziej,
gdy dowody
przeprowadzone
w postępowaniu
karnoskarbowym
pochodzą z tych
samyh źródeł,
jak te
przeprowadzone
w postępowaniu
administracyjnym,
nie pojawiły się
żadne istotne
dowody nowe,
nie znane
wcześniej, a te
przeprowadzone
przed sądem nie
miały odmiennej
wymowy od tej,
jaka
wybrzmiewała w

postępowaniu administracyjnym.
Rozpoznając w takich realiach zarzuty objęte aktem oskarżenia w postępowaniu karnoskarbowym przedstawianie własnych ocen przez sąd siłą rzeczy może sprowadzać się do powtórzenia bądź prostego przywołania ustaleń, wniosków i argumentacji powołanej w decyzji administracyjnej. Jakość tej decyzji na swój sposób może też determinować sposób redakcji uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, albowiem nieracjonalnym byłoby wymaganie, aby sąd powielał i w całości powtarzał argumentację zawartą już w uzasadnieniu decyzji, skoro ją w pełni podziela. Sąd odwoławczy, po zapoznaniu się zarówno z dowodami przeprowadzonymi w

administracyjnym
postępowaniu
podatkowym,
jak i tymi
przetworzonymi
w ramach
procesu
karnoskarbowego
(co istotne,
podstawa
dowodowa
zebrana w
postępowaniu
karnoskarbowym
nie była szersza,
ani odmienna od
tej będącej bazą
wydania decyzji
podatkowych)
także stoi na
stanowisku
trafności
wyrażonego w
tych decyzjach
poglądu, iż
zakwestionowane
faktury nie
odzwierciedlały
rzeczywistych
zdarzeń
gospodarczych,
tj. takich, które
realnie zaistniały
pomiędzy
opisanymi wyżej
podmiotami, do
których odnosiły
się
zakwestionowane
faktury.
Podkreślić
należy, iż wbrew
wywodom
apelacji, które
koncentrować
zdają się
wyłącznie na
wrywkowych
aspektach
charakteru i

okoliczności
realizowanej
pomiędzy nimi
współpracy
gospodarczej,
ocena tych
zdarzeń
wybrzmiewająca
z uzasadnienia
decyzji organów
podatkowych
jest
wieloaspektowa
i stanowi
wypadkową
wszystkich
ocenianych we
wzajemnym
powiązaniu
mogących mieć
znaczenie
faktów i
okoliczności.
Zasadnym jest
zwłaszcza
wniosek, iż
struktura
organizacyjna
oraz
gospodarcza
firmy (...)
wskazuje, iż
firma ta nie
powstała i nie
funkcjonowała
jako podmiot
samodzielnie
świadczący
usługi
budowlane, lecz
od początku
do końca tej
współpracy
dysponowała
jedynie siłą
roboczą
zatrudnionych w
niej
pracowników.
Nie ponosiła

bowiem normalnych, typowych dla tego rodzaju działalności kosztów jej prowadzenia w postaci zakupu maszyn, urządzeń i materiałów itp., ponosząc np. w 2014 r. jedynie wydatki łącznego rzędu ok. czterech tysięcy złotych na odzież roboczą, gaśnicę, usługi telekomunikacyjne, doradztwo bhp, czy oprogramowanie. Reszta kosztów jej działalności to wyłącznie wydatki związane z wynagrodzeniami pracowników i odprowadzanie od nich świadczeń na ubezpieczenie społeczne. Jedyłą więc ofertą tej firmy była siła robocza jej pracowników. Nieodzowne jest przy tym przypomnienie, że siła ta wykorzystywana była wyłącznie na użytek kooperacji z podmiotem prowadzonym

przez osobę pochodzącą z najbliższego kręgu rodzinnego, przy czym ogląd tej kooperacji jawi się jako oparty o nieracjonalne i niespotykane w normalnym obrocie gospodarczym relacje, nieuzasadnione ani zwyczajnymi, ani atypowymi realiami gospodarczymi. Trudno inaczej określić proporcje udziału w zysku obydwu podmiotów, gdzie w przypadku rzekomego podwykonawcy sięga on poziomu ok. 86 %, podczas gdy rzekomy zamawiający osiąga go na poziomie kilku procent. Kwotowa zyskowość domniemanego wykonawcy jest wielokrotnie wyższa od tej osiągananej przez kontrahenta pomimo, iż to on, a nie wykonawca, ponosił koszty

zakupu materiałów, energii, paliwa, sprzętu, maszyn, urządzeń, zaplecza itp. Jawi się jako nierealne, by zamawiający ponosząc tego rodzaju koszty, w tak nieproporcjonalny sposób ograniczał jednocześnie swoją zyskowość kosztem kontrahenta. Wskazać też w ślad za organami podatkowymi również należy na nieuzasadniony realiami wykonywanych prac tak duży, skokowy wzrost przychodu w II połowie 2014 r., jaki osiągnięty miał zostać jedynie wskutek równie skokowego wzrostu wydajności zatrudnionych przez oskarżoną pracowników i wartości wykonywanych przez nich usług (pomimo, że w grę wchodził zbliżony rodzaj robót, kwalifikacje

pracowników
nie ulegały
znaczącemu
zwiększeniu,
podobnie jak
niezmienny była
wysokość i
sposób ich
wynagradzania,
kształtujące się
na poziomie
tzw. najniższego
wynagrodzenia,
takim samym
czasie ich pracy,
bez nadgodzin,
bez skokowego
wzrostu
zatrudnienia
wewnątrz
firmy). Jeśli
zaś miałyby
to wynikać z
nowoczesnego
sprzętu i
innovacyjnych
rozwiązań
technologicznych
wykonywania
prac, to
przypomnieć
należy, iż mogło
to być wyłącznie
pochodną ich
udostępnień ze
strony
zamawiającego
– skoro więc
to on ponosił
koszty z tym
się wiążące,
to znaleźć to
winno wyraz
w zwiększeniu
poziomu
zyskowności po
jego stronie,
gdy tymczasem
skokowy jej
wzrost

zauważalny był po stronie przeciwnej. Tego rodzaju zjawiska gospodarcze jawią się jako nieracjonalne, oparte na nieuzasadnionym realiami zwielokrotnieniu wartości prac rzekomego podwykonawcy, którym towarzyszył równie nieracjonalne zwiększenie kosztów po stronie zamawiającego. Nie ma innego racjonalnego uzasadnienia tego stanu rzeczy, aniżeli to, że także ich wzajemne rozliczenia miały charakter pozorowany, a realnym zamierzeniem w objętym zarzutem okresie były docelowe rozliczenia podatkowe S. M. w podatku od towaru i usług oraz dochodowym, których nieprawidłowości stanowiły kanwę wydanych wobec niego decyzji administracyjnych.

Logicznym więc następstwem tego stanu rzeczy było zasadne zakwestionowanie funkcjonowania firmy oskarżonej na budowach realizowanych przez PPHU (...) w roli samodzielnego podwykonawcy. Nie ma podstaw do kwestionowania, że w toku prac objętych spornymi fakturami nie da się wskazać osoby (osób), których zadaniem byłoby stałe, bieżące kierowanie ich wykonywaniem, nawet jeśli nie można wykluczyć, że poszczególne osoby u oskarżonej zatrudnione dysponowały odpowiednią wiedzą i umiejętnościami, by pełnić choćby rolę brygadzysty. Niezależnie od wyjaśnień składanych obecnie przez oskarżoną w charakterze oskarżonej, czy świadków, na których zeznania powołują się

apelacje, nie
legitymuje się
ona ani
adekwatnym ku
temu
wykształceniem
zawodowym, ani
doświadczeniem
branżowym.
Przedstawiła
jedynie
dokumentację
potwierdzającą
nabycie wiedzy
z zakresu bhp
oraz księgowych
aspektów
prowadzenia
tego rodzaju
działalności,
których nie da
się jednak
utożsamiać z
bazową,
specjalistyczną
wiedzą bądź
umiejętnościami
z zakresu
skomplikowanych
robót
budowlanych w
ramach
wznoszenia tego
rodzaju
obiektów, jak
te realizowane
przez PPHU
(...). Wbrew
wyjaśnieniom
oskarżonej oraz
zeznaniem
świadków, do
których
odwołują się
skarżący,
przeprowadzona
w toku
postępowania
administracyjnego
weryfikacja

aktywności
oskarżonej w
odniesieniu do
prac
wykonywanych
na budowach
tej firmy daje
natomiast pełne
podstawy do
stwierdzenia, iż
I. K. przebywała
na nich
sporadycznie i
doraźnie, co
wyklucza
wniosek, by
mogła ona
sprawować
ciągły nadzór
nad
wykonywanymi
tam robotami
oraz na bieżąco
kierować
wykonującymi je
pracownikami. Z
kolei P. T.
pojawiała się
w nich głównie
w kontekście
osoby
odpowiedzialnej
za bhp oraz
ewidencjonowanie
czasu pracy,
przy czym
jednocześnie
podkreślić
należy, iż nie
pojawiał się
w ogóle na
kilku spośród
wykonywanych
na rzecz PPHU
(...) budów.
Gdyby na chwilę
założyć, że w
ramach firmy
(...) była
wytypowana

(lub)
wytypowani)
pracownicy z
zadaniem
stałego i
bieżącego
nadzoru,
organizacji i
koordynowania
prac
wykonywanych
przez
pracowników
zatrudnionych w
tej firmie, to ani
oskarżona, ani
inni
przesłuchiwani
w toku
postępowania
administracyjnego
pracownicy nie
powinni mieć
najmniejszego
problemu, by
jednogłośnie i
chóralnie od
razu taką osobę
wskazywać.
Trudno
uwierzyć, że nie
byli w stanie tego
uczynić w czasie
zdecydowanie
bliższym
pracom, do
których odnosić
się miały
zakwestionowane
faktury, a
pamięć tak
gremialnie
odzyskiwali
podczas
prowadzonego
znacznie później
postępowania
karnoskarbowego.
W tym stanie
rzeczy, w

zestawieniu z całą gamą innych przedstawionych wyżej faktów i okoliczności, zgodzić się należy, iż łączna ich wymowa uprawniała do wniosku, że wbrew nazwie oraz literalnym postanowieniem ramowej umowy zawartej pomiędzy I. K., a jej szwagrem S. M., w odniesieniu do spornych faktur rzeczywista treść łączącego ich stosunku prawnego opierała się nie na świadczeniu podwykonawczych robót budowlanych, lecz na udostępnieniu (wynajęciu) na rzecz firmy PPHU (...) osób zatrudnionych w firmie (...) jako siły roboczej, zaś nadanie tej współpracy pozoru realizowania usług budowlanych miało na celu osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści podatkowych. W tym miejscu

i kontekście odnieść się należy do wyroku uniewinniającego, jaki zapadł i uprawomocnił się bez kontroli instancyjnej w odniesieniu S. M. przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Tryb. w sprawie II K 436 / 22 na gruncie tożsamej w istocie problematyki faktycznej i prawnej.

Oczywistym jest, że sąd odwoławczy tym rozstrzygnięciem nie jest związany, zważywszy na treść art. 8 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Nadmienić więc należy, iż węzłowe powody i argumenty, jakimi posłużył się Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb., wydając taki, a nie inny wyrok, nie przekonują i nie mogą służyć jako podstawa oczekiwania podobnego rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu.

Po pierwsze,

zdziwienie budzi
wybrzmiewające
z uzasadnienia
tego wyroku
następujące
stwierdzenie:
„ (...) Kwestię, iż
firmy
oskarżonego i
I. K. łączyły
umowy o usługi
budowlane, a
nie najem
pracowników,
potwierdziła –
zlecona na
wniosek obrony
– w sprawie
niniejszej opinia
biegłego z
zakresu
budownictwa ”.
Zadziwiającym
jawi się taki
sposób
orzekania, w
ramach którego
zagadnienia
natury stricte
prawnej – co
do odkodowania
rzeczywistego
charakteru
łączącego strony
stosunku
prawnego –
są rozstrzyga
w oparciu o
wiedzę osoby
specjalizującej
się w branży
budowniczej.
Nikt wszak nie
kwestionuje, że
osoby
zatrudnione
przez oskarżoną
faktycznie
wykonywały
prace

budowlane na
budowach
PPHU (...) –
realny do
rozstrzygnięcia
problem miał
odmienną
naturę i
charakter
(wybitnie
prawny) – czy
prace te były
świadczony w
ramach
przyjętego
zobowiązania
podwykonawczego,
czy też w
związku z
udostępnieniem
(wynajęciem)
PPHU (...)
jedynie
pracowników.
Po drugie,
naiwnością razi
rozumowanie o
braku motywu,
którym kierować
miały się S. M.
nieprawidłowo
rozliczając
zobowiązania
podatkowe w
związku
wystawionymi
przez I. K.
fakturami –
owszem,
zapewne
towarzyszyła mu
świadomości, iż
naraża się w
ten sposób na
konsekwencje
podatkowe,
karnoskarbowe
oraz renomę
swojego
nazwiska oraz

prowadzonej przez siebie firmy, tym niemniej sąd I instancji pomiął, że na drugiej szali były bardzo wymierne korzyści finansowe, jakie odniósłby, gdyby nieprawidłowości te wykryte nie zostały.

Truizmem jest przypomnienie, iż tego rodzaju nieprawidłowościom w rozliczeniach podatkowych zawsze towarzyszy kalkulacja potencjalnych zysków i strat, wpływająca z pokusy osiągnięcia tego rzędu wymiernych korzyści na wypadek umknienia tych nieprawidłowości spod uwagi organów podatkowych.

Sąd odwoławczy nie podziela też zarzutów apelacyjnych, jakoby skazanie oskarżonej za zarzucony jej występki było decyzją nieprawidłową wobec braku

podstaw dowodowych do przypisania jej wymaganej formy umyślności działania. Sąd odwoławczy ma świadomość, iż odpowiedzialność karnoskarbowa, a podatkowa, to dwa odrębne, niezależne od siebie reżimy odpowiedzialności, rządzące się odrębnymi regułami i to nawet wówczas, gdy dotyczą tego samego zdarzenia faktycznego. Nie zawsze więc podatnikowi będzie można postawić zarzut popełnienia przestępstwa bądź wykroczenia karnoskarbowego nawet, jeśli odpowiedzialność podatkowa nie będzie budzić wątpliwości, o ile nie będą temu towarzyszyć niezbędne wymogi z zakresu jego umyślności lub nieumyślności. Dla poczynienia ustaleń o zamiarze lub określonej postaci

nieumyślności
nie wystarcza
więc
udowodnienie,
że sam
obowiązek
podatkowy
obiektywnie
powstał.
Problem nabiera
szczęólnego
znaczenia, gdy
oskarżony
następnie o
występek
karnoskarbowy
podatnik do
czynu tego się
nie przyznaje.
Jednakże w
takiej sytuacji
sąd ma prawo,
by o istnieniu
(bądź nie)
takiego zamiaru
wypowiadać się
na podstawie
całości kształtu
przedmiotowych
okoliczności
sprawy. Te zaś
węzłowe
przywoływano
już powyżej i
mają one taką
rangę i wymowę,
by prowadzić
do przekonania,
iż umowa, jaką
oskarżona
zawarła z S.
M., akurat w
odniesieniu do
robót, do
których odnoszą
się sporne
faktury, miała li
tylko stanowić
pozór, za którym
ukryta była

realna treść
łączącego ich
wówczas
faktycznie
stosunku
prawnego,
ograniczonego
do wynajęcia
pracowników.
Wielość,
charakter i
wymowa tych
okoliczności
ocenianych we
wzajemnym
powiązaniu nie
pozostawiają
wątpliwości, że
obie strony
miały
świadomość tej
pozorności oraz
celu, jaki dzięki
niej miał zostać
osiągnięty,
wyrażający się
bezpodstawnymi
korzyściami
podatkowymi S.
M. w podatku
VAT oraz
dochodowym, o
których
wypowiedziały
się organy
podatkowe w
wydanych w
odniesieniu do
niego decyzjach
administracyjnych
oraz WSA w
Lodzi w ramach
ich sądowej
kontroli
administracyjnej.
Wniosku w
odniesieniu do
takiego stanu
świadomości nie
zmienia

rzekoma
niekonsekwencja
organów
skarbowych,
która miałyby
się wyrażać w
nieobjęciem
niekorzystnymi
dla obu
podatników
decyzjami
administracyjnymi
odniesieniu do
ich wcześniejszej
współpracy i
wystawianych w
związku z nią
faktur, pomimo,
iż dotyczyły
one zbliżonych
rodzajowo i
wykonywanych
w tożsamych
okolicznościach
prac
budowlanych we
wcześniejszych
okresach. Tyle
tylko, że organy
podatkowe
zasadnie
zauważały, że w
ich przypadku
przedmiotem
oceny były
radykałnie
niższe, aniżeli w
zakwestionowanym
okresie,
deklarowane w
fakturach
wartości usług,
na tyle niższe,
że uznane przez
organ
administracyjny
zostały za realne
i nie zawyżane
w odniesieniu
do tego, na

czym usługi
te rzeczywiście
polegały (por.
k. 24 odwrót).
W związku z
powyższym w
ich przypadku
organ
podatkowy
uznawał, że
rozliczenia
podatkowe nie
wymagają
korekt. Nie
zmienia to
wymowy tego, że
już jednak w
odniesieniu do
okresu
późniejszego, tj.
objętego aktem
oskarżenia,
zastrzeżenia
tego organu,
mające
odzwierciedlenie
w podbudowie
faktycznej i
prawnej
wydanych
decyzji, z
powodów wyżej
przedstawionych
uznać należało
za w pełni
uzasadnione.
Pomimo
powoływania się
na zeznania T.
B., powodów
wydania tych
decyzji nie
sposób
doszukiwać się
w przyczynach
innych, aniżeli
wykrytego przez
ten organ
przypadku
świadomej

<p>próby uzyskania nieuzasadnionych realiami faktycznymi i prawnymi korzyści podatkowych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd I instancji ustalił właściwy stan faktyczny, prawidłowo zastosował w odniesieniu do niego przepisy prawa materialnego oraz wyciągnął racjonalne konsekwencje karnoskarbowe.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1 W całości

Zwiążle o
powodach
utrzymania w
mocy

Omówiono
powyżej

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiążle o powodach i uchylenia ze umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Omówiono powyżej.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

2.	Wobec nieuwzględnienia apelacji oskarżonej oraz jej obrońcy, stosownie do treści art. 636 § 1 kpk została ona obciążona kosztami procesu za II instancję.	
7. PODPIS		